

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer tjueto

Jeff Pippenger

2026-01-02

Nummer tjueto

Vi var halvveis gjennom de fire henvisningene til det gamle Israel, som slekten av «hoggormer» i den forrige artikkelen. I Matteus omtaler både Johannes og Jesus fariseerne og saddukeerne som slekten av hoggormer. Johannes representerer begynnelsen på en prøvingsprosess som identifiseres når han lærte at Jesus, som skulle komme etter ham, grundig ville rense sin treskeplass. Jesus føyde til Johannes' prøvingsprosess ved å innlemme domsprosessen, idet han henviste til dronningen av Saba og Nineve. Dom finner sted i den fjerde slekt, og én klasse i dommen manifesterer seg som slanger, for deres far er djevelen. Jesus tilføyde spørsmålet om den fjerde slekt som søker et tegn, når tegnet var i fullt åsyn.

I Matteus tjue-tre fremstilles «veene» over fariseerne og saddukeerne, og prøvelsens og dommens prosess knyttes igjen til den siste generasjon. Kapittel tjue-to forbereder rammen for veene i kapittel tjue-tre.

Mens fariseerne var samlet, spurte Jesus dem og sa: Hva mener dere om Kristus? Hvem er han sønn av?

De sier til ham: Davids Sønn.

Han sier til dem: Hvordan kan da David i Ånden kalle ham Herre når han sier: Herren sa til min Herre: Sitt ved min høyre hånd til jeg får lagt dine fiender under dine føtter? Når altså David kaller ham Herre, hvordan kan han da være hans sønn?

Og ingen kunne svare ham et ord; og fra den dag våget heller ingen å stille ham flere spørsmål. Matteus 22:41–46.

Da døren ble lukket for enhver videre samhandling, fremsetter Jesus deretter åtte ve-rop i det følgende kapittel. I vers tretten gjelder ve-ropet det å stenge dørene til himmelriket. Det er fra Himmels dører at senregnet blir utøst. De åtte ve-ropene handler om dem som bekjenner å åpne den dør som ingen kan åpne, og lukke den dør som ingen kan lukke. I et syn ble Søster White vist dem som ikke fulgte Kristus inn i Det Aller Helligste, men sendte sine bønner til det tomme hellige sted, hvor Satan, som utga seg for å være Kristus, fikk dem til å tro at alt var i orden. De hadde gjenåpnet det hellige sted og lukket Det Aller Helligste.

«Mange ser med gru på jødenes handlemåte da de forkastet og korsfestet Kristus; og når de leser beretningen om den skammelige mishandlingen av ham, tenker de at de elsker ham, og at de ikke ville ha fornektet ham slik Peter gjorde, eller korsfestet ham slik jødene gjorde. Men Gud, som gransker alles hjerter, har satt på prøve den kjærligheten til Jesus som de bekjente å føle. Hele himmelen fulgte med den dypeste interesse mottakelsen av den første engels

budskap. Men mange som bekjente å elske Jesus, og som felte tårer når de leste historien om korset, hånte det gode budskapet om hans komme. I stedet for å ta imot budskapet med glede, erklærte de at det var en villfarelse. De hatet dem som elsket hans tilsynekomst, og stengte dem ute fra menighetene. De som forkastet det første budskapet, kunne ikke ha gagn av det andre; heller ikke hadde de gagn av midnattsropet, som skulle forberede dem til ved tro å gå inn sammen med Jesus i det aller helligste i den himmelske helligdom. Og ved å forkaste de to foregående budskapene har de så formørket sin forstand at de ikke kan se noe lys i den tredje engels budskap, som viser veien inn i det aller helligste. Jeg så at slik jødene korsfestet Jesus, slik hadde de navnkristne kirkene korsfestet disse budskapene, og derfor har de ingen kunnskap om veien inn i det aller helligste, og de kan ikke ha gagn av Jesu mellomgjerning der. Lik jødene, som frembar sine unyttige ofre, sender de opp sine unyttige bønner til det rommet som Jesus har forlatt; og Satan, som gleder seg over bedraget, påtar seg et religiøst skinn og leder sinnet hos disse bekjennende kristne til seg selv, idet han virker med sin kraft, sine tegn og løgnens under, for å feste dem i sin snare.» Early Writings, 258–261.

Vers fjorten er et ve over å oppsluke enkens hus og holde lange bønner. Vers femten sitt ve er over å gjøre sine proselytter dobbelt så mye til helvetes barn som de selv var. I vers seksten til og med tjueto sverger de ugudelige ved tempelet.

«Dette er ikke Søster Whites ord, men Herrens ord, og Hans sendebud har gitt dem til meg for at jeg skal gi dem til dere. Gud kaller dere til ikke lenger å arbeide på tvers av Ham. Mye undervisning ble gitt angående menn som gjør krav på å være kristne, mens de åpenbarer Satans egenskaper, og i ånd, ord og handling motarbeider sannhetens fremgang, og visselig følger den sti hvor Satan leder dem. I sitt hjertes hardhet har de tilranet seg myndighet som på ingen måte tilhører dem, og som de ikke burde utøve. Den store Lærer sier: ‘Jeg vil velte, velte, velte.’ Mennesker sier i Battle Creek: ‘Herrens tempel, Herrens tempel er vi,’ men de bruker vanlig ild. Deres hjerter er ikke myknet og underlagt ved Guds nåde.» Manuscript Releases, bind 13, 222.

I vers tjuetre og tjuefire gjelder ve-ropet forsømmelsen av rettferdighet, barmhjertighet og trofasthet. Vers tjuefem og tjueseks handler om foregivelsen av å rense utsiden av begeret, men ikke innsiden.

«‘Men denne skatten har vi i leirkar,’ fortsatte apostelen, ‘for at den rike kraft skal være av Gud og ikke av oss.’ Gud kunne ha forkynt sin sannhet gjennom syndfrie engler, men dette er ikke hans plan. Han velger mennesker, menn omsluttet av skrøpelighet, som redskaper i gjennomføringen av sine hensikter. Den uvurderlige skatten er lagt i leirkar. Gjennom mennesker skal hans velsignelser formidles til verden. Gjennom dem skal hans herlighet skinne frem inn i syndens mørke.» Apostlenes gjerninger, 330.

Deretter identifiserer vers tjuesju og tjueåtte de ugudelige som hvitkalkede graver, i forbindelse med Sjebna i Jesaja kapittel tjueto, hvor Sjebna opphøyet seg i den praktfulle graven han lot lage, men som han aldri skulle komme til å ligge i, for Gud skulle kaste ham ut av sin munn til en fjern mark. Den fjerne marken er fremstilt ved den løgnaktige profetens grav i Betel, han som fikk den ulydige profeten til å bli begravet i den samme graven. Så sier det åttende ve:

Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! For dere bygger profetenes graver og smykker de rettferdiges gravsteder, og sier: Hadde vi levd i våre fedres dager, ville vi ikke ha vært medskyldige med dem i profetenes blod. Derfor vitner dere mot dere selv at dere er barn av dem som drepte profetene. Fyll da opp deres fedres mål.

Dere slanger, dere hoggormyngel, hvordan kan dere unnslippe helvetes fordømmelse?

Derfor, se, jeg sender til dere profeter og vismenn og skriftlærde; og noen av dem skal dere drepe og korsfeste, og noen av dem skal dere hudstryke i deres synagoger og forfølge fra by til by, for at over dere kan komme alt det rettferdige blod som er utøst på jorden, fra blodet av den rettferdige Abel til blodet av Sakarja, sønn av Barakja, ham som dere slo i hjel mellom tempelet og alteret.

Sannelig sier jeg dere: Alt dette skal komme over denne slekt. Matteus 23:29–36.

Slangene, som er hoggormyngel, blir dømt i dette avsnittet. I avsnittet er dommen ikke grunnlagt på dronningen av Sebas og Ninives vitnesbyrd, men på blodet fra Abel til Sakarja. Den fjerde slekt, som er hoggormyngel, dømmes av to vitner fra det ytre av det gamle Israels historie og to vitner fra det indre av det gamle Israels historie. Lukas kapittel tre er den siste av de fire henvisningene til hoggormynglet i den fjerde og siste slekt, og det er ganske enkelt en parallell til Matteus kapittel tre. Fire henvisninger som identifiserer at under den endelige dommen over Guds hus, i løpet av den fjerde slekt, vil den ene klassen åpenbare sine karaktertrekk som Satans sønner og døtre, og den andre klassen som Guds sønner og døtre. Prøvingsprosessen som begynner utskillingen, begynner når budbæreren som bereder veien for paktens Budbærer, løfter sin røst i ørkenen.

I Skriftens hellige vev er navn ikke bare betegnelser, men hviskede profetier—sekundære sanger sunget under historiens overflate, som åpenbarer gjeløsningsens hjerte. Når betydningene av etterkommerne fra Adam til Noah ordnes til en uttalelse, frembringer det et budskap som svarer til den historien slektstavlen representerer. Adam betyr «menneske», og Set betyr «utpekt». Enosj betyr «dødelig» (underlagt døden), og Kenan betyr «sorg». Gjennom «Guds lovprisning/velsignelse» (Mahalalel) skulle Himmelen «stige ned» (Jared). Himmelen steg ned som den «innviede eller salvede» (Enok), som forkynte domsbudskapet gjennom sin sønn Metusjalah («når han dør, skal det bli sendt»). Hans død skulle være klimakset i en «kraftfull» utgytelse av Den Hellige Ånd, representert ved Lamek (åndedrag) som sluttet seg til Metusjalah slik Midnattsropet sluttet seg til den andre engelen. Metusjalah var den andre engelen og Lamek Midnattsropet som nådde sitt klimaks ved Noahs flom.

Ytterligere destillert erklærer navnene: «Mennesket ble bestemt til å være dødelig, underlagt sorg og død, som følge av den første Adam; men ved Guds velsignelse helliget Kristus seg selv til å komme ned og forkynne dom gjennom sin død på korset, hvilket ble etterfulgt av Den Hellige Ånds mektige utgytelse.»

Desse ti namna samanfattar evangeliets budskap, samstundes som dei teiknar jordas historie frå skapinga til sildreinet, med klimaks i det andre kome. Denne symbolikken, som er løynd i namna, finn sitt motstykke i Openberringa. 1. Mosebok framstiller alfa-slektsregisteret, og dei 144 000 i Openberringa 7 framstiller omega-oppfyllinga i den besegla resten.

Juda betyr «lovprisning», Ruben betyr «se, en sønn», Gad betyr «lykke/hærskare», Aser betyr «lykkelig/velsignet», og Naftali betyr «bryting». Manasse betyr «den som får til å glemme», Simeon betyr «høring», Levi betyr «forent/festet til», Jissakar betyr «lønn», Sebulon betyr «ære/bolig», Josef betyr «økning», og Benjamin betyr «høyre hånds sønn».

De som følger Løven av Judas stamme, er Guds sønner, velsignet med lykke idet de går gjennom en prøvelsens prosess med å kjempe med Gud slik Jakob gjorde. Gjennom denne kampen blir deres synder glemt i helliggjørelsesprosessen som frembringes ved å høre Guds Ord, og som igjen knytter dem til Kristus i et paktsforhold. Deres lønn er å bo ærerikt med Kristus på Hans trone, sittende i de himmelske steder idet Gud bruker dem til å utvide Sitt rike—ved å kalle den store skare ut av Babylon som sønner av Hans høyre hånd.

Leas seks sønner var Ruben, Juda, Simeon, Levi, Jissakar og Sebulon. Hennes tjenestekvinne Silpa, hvis navn betyr «en velduftende dråpe», hadde to sønner – Gad og Asjer. Rakels to sønner var Josef og Benjamin. Rakels tjenestekvinne Bilha betyr «beskjeden eller fryktosom», og hennes sønner var Dan og Naftali. Profetisk sett gir slektsregisteret her flere linjer å overveie. I motsetning til alfaen og de ti slektsledd i Første Mosebok kapittel fem, har omegaen tolv etterkommere, med sine egne særskilte profetiske variabler. Blant de hundre og førtifire tusen blir Dan ikke nevnt, og Manasse tok sin bror Efraims plass.

1. Moseboks alfa-slektstavle svarer til Åpenbaringens omega-slektstavle, for 1. Mosebok identifiserer Kristi guddommelige verk i frelsen, og Åpenbaringen identifiserer dem som i omegaoppfyllelsen av denne alfa-profetien fullkomment oppfyller selve det løfte og den profeti som er fremsatt i alfa-profetien.

Anvendelsen av disse to linjene foretas ofte av teologene, men aldri med perspektivet til metodikken linje på linje. De to slektstavlene i Første Mosebok og Åpenbaringen gir to vitner om at Gud taler på et sekundært nivå. Det ene språket er det skrevne vitnesbyrd slik det er nedtegnet, og en sekundær linje innenfor dette vitnesbyrdet fremstilles på et symbolsk nivå. Teologene går vanligvis ikke lenger enn til overfladiske iakttagelser om budskapet som formidles gjennom betydningen av navnene i Første Mosebok og Åpenbaringen. De behandler det de ser som en kuriositet som i større grad vitner om deres egen menneskelige visdom, slik det kommer til uttrykk i deres selvrettferdige evne til å se metaforen innenfor navnenes betydning. De ser aldri budskapet som fremstilles i Ismaels tolv sønner. De ser ikke Jesu slektstavler i Matteus og Lukas på rett måte. De ser ikke slektstavlene til Judas siste sju konger og Israels siste sju konger, Judas første sju konger eller Israels første sju konger.

Når jeg sier at de ikke ser, mener jeg at dersom du spør Google om det finnes læresetninger om disse slektslinjene, er svaret «ja» når det gjelder 1. Moseboks Adam til Noah, og «ja» når det gjelder de hundre og førtifire tusen. Men anvender de de ti etterkommerne av Abram i 1. Mosebok elleve på denne måten? Nei. Anvender de Kains slektslinje og Sets slektslinje? Ja, men så fjernt fra den egentlige meningen at det er som om de er inne på et helt annet emne. De behandler uten tvil Kristi slektslinjer i Matteus og Lukas, men igjen bommer de fullstendig. Hvorfor har det betydning, spør du? Fordi jeg har til hensikt å gi en oversikt over disse profetiske slektslinjene, og

jeg vil være tydelig helt fra begynnelsen av med at jeg forsøker å identifisere betydningen av den fjerde generasjonen som et symbol i bibelsk profeti. Oversikten over disse slektslinjene vil være til hjelp i så måte, men det ville være forsømmelig av hvem som helst dersom de mente at det enkle sammendraget av disse tingene, som følger, er alt som finnes å forstå om disse slektslinjene.

Etter Adams til Noahs ættetavle finner vi to slektslinjer i Første Moseboks fjerde og femte kapittel. Disse to linjene er representert ved Kains etterkommere og Sets etterkommere. I motsetning til Adams til Noahs ættetavle, som omfattet ti etterkommere, angir både Sets og Kains linje åtte etterkommere. Av denne grunn skal de behandles som to perioder på fire. Set og Kain er paktsymboler, og Kain representerer dem som i Jesaja tjueåtte og tjue ni inngår en dødspakt, som skal gjøres til intet ved den overskyllende svøpe. De er dem som bygger sine hus på sand. De som bygger på Klippen, inngår en livspakt, slik det er fremstilt i første Petersbrev, kapittel to, som dem som har smakt at Herren er god, og er den «utvalgte slekt». De «mange» bygger på sanden, men «få» er utvalgt.

Kains slektsregister er en opprørsk akkord i navnenes symfoni, for navnene representerer menneskelig herlighet som er forgjeves og fører til formålsløs omflakken etter å ha blitt slått av himmelen. Uten å ta advarselen til følge bekjenner Kains slektslinje en falsk guddommelighet, tilslørt i hevngjerrig menneskelig makt, representert ved menneskehetens kunster, som smir en jernkultur; vakker, men voldelig og blottet for håp. Denne siste påstanden er en oversikt over budskapet i Kains åtte slektsledd, slik det utledes av navnene.

Sets linje svarer på Kains linje med nåde. I den menneskelige skrøpelighet som er blitt tilmålt menneskeheten, skal de som påkaller Gud, få sin sorg vendt til lovprisning når himmelen stiger ned. Ved trofast å vandre på den stien som stiger opp til herlighet, i en prøvetid, inntil ropet om «håp» bringer hvile gjennom frelsens vann. Den siste påstanden er en oversikt over budskapet i Sets åtte slektsledd, slik det er utledet av navnene.

Grunnen til å dele de åtte slektsledd i to sett med fire slektsledd blir fastslått i paktens første trinn, når profetien om trelldommen i Egypt blir angitt til 400 år, og også at de 400 år skulle ende i det fjerde slektsledd. Når Paulus' vitnesbyrd innarbeides i alfapaktens profeti, frembringer det to perioder på 215 år, som hver besto av fire slektsledd. De åtte slektsledd i de 430 år representerer to perioder på 215 år. Den første perioden er representert ved den gode farao som kjente Josef. 215 år senere var det en ny farao, som ikke kjente Josef. Da begynte det neste settet med fire slektsledd.

Åtte slektsledd, likt fordelt i to perioder, tydelig avgrenset som en egen periode på fire slektsledd, stadfester anvendelsen av Kains og Sets åtte slektsledd på samme måte. Når denne anvendelsen foretas, får man Sets åtte slektsledd stilt opp mot Kains åtte slektsledd. Kain representerer de mange som mottar dyrets merke, og Set representerer de få som mottar Guds segl. Kain er menneskehetens tegn, og Set er tegnet på menneskeheten forenet med guddommeligheten innenfor rammen av Noahs pakt, mens Josefs og Moses' linje står innenfor rammen av Abrams pakt.

Deretter, i kapittel elleve, fremstilles det utvalgte folks slektstavle ved ti navn fra Sem til Abram. Kapittel elleve er fortellingen om Babels tårn, men også slektstavlen til det utvalgte folket, slik det er representert ved Abraham. Kapittel elleve introduserer et utvalgt folk som skulle tre inn i en

trefoldig pakt med Gud. Det tredje og siste trinnet var ofringen av Isak i kapittel tjuto. Kapittel «elleve» er alfa-begynnelsen, og kapittel «tjuto» er omega-avslutningen. Den tro som kreves for å høre Guds røst i navnenes betydning, er ikke annerledes enn den tro som kreves for å høre Hans røst i nummereringen av Hans Ord. En anvendelse av en slektstavle som ikke tas opp av teologene, er Ismaels slektstavle, symbolet på islam.

Og dette er navnene på Ismaels sønner, ved deres navn, etter deres ætter: Ismaels førstefødte, Nebajot, og Kedar og Adbeel og Mibsam, og Misjma og Duma og Massa, Hadar og Tema, Jetur, Nafisj og Kedma. Dette er Ismaels sønner, og dette er deres navn, etter deres byer og etter deres borge; tolv fyrster etter sine folkeslag. 1 Mosebok 25:13–16.

Når definisjonene av disse tolv navnene settes sammen til en sammenhengende utsagn, lyder det slik: «Profetisk sett er Ismaels etterkommere et fruktbart mørkhudet folk som er berømt som krigere, men som historisk og profetisk sørger den 11. august 1840 og deretter den 11. september 2001. De kalles Østens barn i den bibelske historie. De hadde sitt opphav i Arabia, hvor de velluktende krydderiene som ble anvendt i de hebraiske helligdomstjenestene, vokser. Ordet «assassiner» er avledet fra islamsk historie og representerer død som frembringes i stillhet. På korstogenes tid omsluttet, omringet og beleiret islam det katolske Europa, men deres påfølgende tilbakeholdelse markerte ankomsten av vederkvegelsen fra 1840 til 1844, og også fra 11. september og frem til søndagslovkrisen. Definisjonene av de tolv navnene på Ismaels sønner er alle representert i det foregående utsagnet ved den fete skrift.»

De tolv navnene i Ismaels slektslinje utgjør tretten, dersom en også regner Ismael med i listen. Tretten er det symbolske tallet for «opprør», og det var dette Hagar gjorde, noe som førte til at Abraham lot Hagar og Ismael bli drevet ut. Paulus bruker denne hendelsen til å beskrive utstøtelsen av det gamle Israel som Guds paktsfolk, samtidig som Han opprettet en pakt med sin kristne brud.

For det er skrevet at Abraham hadde to sønner, den ene med en trellkvinne, den andre med den frie kvinne. Men han som var av trellkvinnen, ble født etter kjødet; han derimot som var av den frie kvinne, ved løftet. Dette har en billedlig mening; for disse kvinnene er de to pakter: den ene fra Sinai berg, som føder til trelldom; dette er Hagar. For Hagar er Sinai berg i Arabia og svarer til det nåværende Jerusalem; for det er i trelldom sammen med sine barn. Men det Jerusalem som er der oppe, er fritt, og det er mor til oss alle. For det er skrevet: Gled deg, du ufruktbare, du som ikke føder; bryt ut i jubel og rop, du som ikke har fødselsveer; for den enslige har langt flere barn enn hun som har mannen. Så er vi, brødre, løftets barn, likesom Isak. Men som den gang han som var født etter kjødet, forfulgte ham som var født etter Ånden, slik er det også nå. Men hva sier Skriften? Driv ut trellkvinnen og hennes sønn; for trellkvinnens sønn skal ikke arve sammen med den frie kvinnes sønn. Altså, brødre, er vi ikke trellkvinnens barn, men den frie kvinnes. Galaterne 4:22–31.

Ismael er et symbol på islam, og Hagar, Ismaels mor, er symbolet på dødens pakts kirke. Isak er et symbol på kristendommen, og Sara er symbolet på livets pakts kirke. Av denne grunn hadde Ismael tolv sønner, for tolv er et symbol på Guds paktsfolk, og islam er en etterligning av Guds paktsfolk.

Det finnes to slektstavler for Kristus i evangeliene. Én i Matteus og en annen i Lukas.

Og Jakob fekk Josef, Marias mann; av henne vart Jesus fødd, han som vert kalla Kristus. Så er det i alt fjorten ætteleder frå Abraham til David; og frå David til bortføringa til Babylon fjorten ætteleder; og frå bortføringa til Babylon til Kristus fjorten ætteleder. Men Jesu Kristi fødsel gjekk såleis til: Då mor hans, Maria, var trulova med Josef, synt det seg, før dei kom saman, at ho var med barn ved Den Heilage Ande. Matteus 1:16–18.

Matteus' slektsregister identifiserer tre like perioder på fjorten, som utgjør én periode på førtito. Kristus er omega i pakthistorien i forhold til Moses som alfa i pakthistorien. Moses profeterer at Kristus skulle være «lik ham selv». Moses hadde tre perioder på førti år i sitt hundreogtjueårige liv. Hver førtiårsperiode i Moses' liv, når den legges linje på linje, ender ved Kadesj, et symbol på 1863 og søndagsloven. Kristi tre perioder ender ved David, fangenskapet i Babylon og Kristus som stadfester paktens med sitt blod på korset. David representerer opphøyelsen av den triumferende menighet ved søndagsloven, og den andre linjen identifiserer de dårlige jomfruene som føres bort til Babylon ved søndagsloven. Den tredje perioden ender ved korset, som igjen er et forbilde på søndagsloven, der Kristus stadfester Abrahams pakt med de hundre og førtifire tusen og Noahs pakt med den store skare.

Det som kan forstås når disse to linjene legges over hverandre, er forbløffende. Moses' hundre og tjue år forbindes med Noahs 120 år, og Kristi førtito slektsledd forbindes med at antikrist hersker i førtito symbolske måneder ved søndagsloven.

Og Herren sa: Min Ånd skal ikke alltid stride med mennesket, for også det er kjød; men dets dager skal være hundre og tjue år. 1 Mosebok 6:3.

Sammen med Matteus' slektstavle, som fremhever Abrahams pakt, går Kristi slektstavle, slik den er fremstilt av Lukas, helt tilbake til skapelsen og fremhever dermed livets pakt, som Adam brøt i Eden. Lukas' slektstavle begynner med Jesus og går bakover gjennom hans ættelinje helt til Adam, som betegnes som Guds sønn. Linjen ender med den fullkomne andre Adam, og den begynner med den fullkomne første Adam. Fra den første Adam til den andre Adam fremstilles det som 77 slektsledd.

Slektstavlene i Skriften representerer sannhetens linjer. Vi har nettopp identifisert flere som langt overgår de nødvendige vitner som trengs for å stadfeste en sannhet. De genealogiske linjene bærer i seg stemmen fra historiske oppfyllelser og fremtidige forutsigelser, og de bærer i seg stemmen til Palmoni, den vidunderlige tallfester av hemmeligheter, idet de numeriske gåtene som er lagt inn i linjene, gir en annen stemme. Disse to stemmene høres sammen med en tredje stemme, stemmen til den vidunderlige språkkyndige, som skapte og styrer alle ting, deriblant navnene på mennesker, steder og ting.

Da Johannes vendte seg for å se stemmen bak seg, var den som lyden av mange vann, og da Daniel hadde det samme synet, var Hans røst som lyden av en mengde. Skriftenes budskap på overflaten, så vel som navnene som finnes sammen med budskapet, og også tallene i budskapet, er tre røster i ett avsnitt. Når du tar en linje med de tre røstene og legger den over en parallell linje, blir tre røster

til mange røster.

Og en røst gikk ut fra tronen og sa: Lov vår Gud, alle dere hans tjenere, og dere som frykter ham, både små og store. Og jeg hørte likesom røsten av en stor skare, og som røsten av mange vann, og som røsten av mektige tordendråner, som sa: Halleluja! For Herren Gud, Den Allmektige, regjerer. Åpenbaringen 19:5, 6.

Noen av de mest betydningsfulle slektslinjene finnes hos kongene i Israel. De første sju kongene i Israel, det nordlige riket, ender med Ahab, Jesabel og Elia, og representerer således søndagsloven. Rekken av de siste sju kongene i de nordlige stammene begynner ved søndagsloven og ender ved menneskets nådetids avslutning, når Mikael står fram i Daniel 12. De første sju kongene i Juda illustrerer historien fra søndagsloven inntil Mikael står fram, og de siste sju kongene identifiserer den historien som leder fram til søndagsloven. To genealogiske linjer, begge med en alfahistorie og en omegahistorie. Alfahistorien er perioden fra 11. september til søndagsloven, og omegaperioden er fra søndagsloven til nådetids avslutning. De første sju kongene i Israel svarer til de siste sju kongene i Juda; og de siste sju kongene i Israel svarer til de første sju kongene i Juda.

Vi vil fortsette i neste artikkel.

«Vær standhaftig inntil enden»

«[Åpenbaringen 1,1.2, sitert.] Hele Bibelen er en åpenbaring; for all åpenbaring til mennesker kommer gjennom Kristus, og alt er sentrert i ham. Gud har talt til oss ved sin Sønn, hvis vi tilhører ved skapelsen og ved gjenløsningen. Kristus kom til Johannes, som var forvist på øya Patmos, for å gi ham sannheten for disse siste dager, for å vise ham det som snart må skje. Jesus Kristus er den store forvalter av den guddommelige åpenbaring. Det er gjennom ham vi har kunnskap om hva vi skal vente i avslutningsscenene av denne jords historie. Gud gav denne åpenbaring til Kristus, og Kristus meddelte den til Johannes.»

«Johannes, den elskede disippelen, var den som ble utvalgt til å motta denne åpenbaringen. Han var den siste gjenlevende av de først utvalgte disiplene. Under den nytestamentlige husholdning ble han hedret slik profeten Daniel ble hedret under den gammeltestamentlige husholdning.»

«Den undervisning som skulle meddeles Johannes, var av så stor betydning at Kristus kom fra himmelen for å gi den til sin tjener og sa til ham at han skulle sende den til menighetene. Denne undervisningen skal være gjenstand for vårt omhyggelige og bønnefulle studium; for vi lever i en tid da mennesker som ikke står under Den Hellige Ånds undervisning, vil innføre falske teorier. Disse menn har stått på høye poster, og de har ærgjerrige planer som de vil gjennomføre. De søker å opphøye seg selv og å revolusjonere hele tingenes tilstand. Gud har gitt oss særlig undervisning for å verne oss mot slike. Han bød Johannes skrive i en bok det som skulle finne sted i avslutningsscenene av denne jordens historie. »

«Etter at tiden var utløpt, betrodde Gud sine trofaste etterfølgere de dyrebare prinsippene i den nåværende sannhet. Disse prinsippene ble ikke gitt til dem som ikke hadde hatt noen del i forkynnelsen av den første og den andre engels budskap. De ble gitt til de arbeidere som hadde hatt del i saken fra begynnelsen av.

«De som har gjennomgått disse erfaringene, skal stå faste som klippen ved de prinsipper som har gjort oss til syvendedagsadventister. De skal være medarbeidere med Gud, idet de binder vitnesbyrdet sammen og besegler loven blant Hans disipler. De som tok del i opprettelsen av vårt verk på et grunnlag av bibelsk sannhet, de som kjenner veimerkene som har pekt ut den rette sti, skal regnes som arbeidere av den høyeste verdi. De kan tale ut fra personlig erfaring om de sannheter som er betrodd dem. Disse menn skal ikke tillate at deres tro blir forandret til vantro; de skal ikke tillate at den tredje engels banner blir tatt fra deres hender. De skal holde fast ved begynnelsen av sin frimodige tillit inntil enden.»

«Herren har erklært at fortidens historie skal gjennomgå idet vi går inn i avslutningsverket. Hver sannhet som Han har gitt for disse siste dager, skal forkynnes for verden. Hver støttespiller som Han har opprettet, skal styrkes. Vi kan ikke nå tre til side fra det grunnlag som Gud har lagt. Vi kan ikke nå gå inn i noen ny organisasjon; for dette ville innebære frafall fra sannheten. »

Det medisinske misjonsarbeidet må renses og lutres fra alt som ville svekke de troendes tro på Guds folks tidligere erfaring. Eden, det skjønnede Eden, ble vanhelliget ved syndens inntreden. Det er nå nødvendig å gjenfortelle erfaringen til de menn som hadde en del i grunnleggelsen av vårt arbeid i begynnelsen.

«Fra tid til annen leser vi dødsannonse over verdens store menn. Deres tid kom plutselig, som i et øyeblikk. Mange, som antas å være ved god helse, dør etter et festmåltid, eller etter å ha lagt selviske planer for sin egen opphøyelse. Ordet går ut: 'Han er sluttet til sine avguder; la ham være.' Dette betyr at Herren ikke lenger verner ham mot skade. Brå død kommer, og hva er hans livsverk verdt? Hans liv har vært en fiasko. Treet faller fordi den kraft som har opprettholdt det, forlater det til dets avgudsdyrkende offer.»

«Menn og kvinner er oppslukt av å søke etter noe å nyte. De selger sine sjeler for intet, og Gud trekker tilbake sin langmodige overbærenhet. De overlates til sitt eget valg.

«Det finnes dem som, samtidig som de bekjenner å tro den nærværende sannhet, har fornedret sin tro og nektet å vandre i lyset. Hvem vil nå legge bort sine selviske, verdslige prinsipper? Hvem vil nå strebe etter å innse sjelens verdi? For hva gagnar det et menneske om det vinner hele verden, men taper sin egen sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel? Hungrer og tørster dere etter livets brød og frelsens vann? Innser dere verdien av de sjeler som Kristus døde for? Lever de som skal være kristne, i samsvar med sin trosbekjennelse? Er de seg sjelens verdi bevisst? Streber de etter å rense sine sjeler ved lydighet mot sannheten?»
Manuscript Releases, bind 20, 150, 151.